

Korsgaard: Det foreliggende Lovforslag er efter min Opfattelse baade rent økonomisk set og rent principielt set af meget stor Rækkevidde. Det vil erindres, at vi den 29. Januar vedtog en Valutalov, der var nødvendiggjort efter alles Mening af, at det danske Samfund maatte indrette sig paa ikke at skulle indføre mere, end vi kunde betale med Udførselen. Det vil af Lovforslagets Bemærkninger og Tillæg fremgaa, at Sukkerfabrikkerne opgør den Avance, som Landet Danmark som Forretning betragtet har ved selv at lave Sukker fremfor at importere det, til 11,4 Mill. Kr. eller 14,2 Mill. Kr., alt efter som man som Grundlag for Bygprisen anvender Foderbygprisen eller Prisen paa Byg i Form af Malt.

Det forekommer mig, at denne Opgørelse endda ikke er saa gunstig i Retning af at opfordre til den Ordning, der her er Tale om, som den egentlig burde være. Saa vidt jeg kan bedømme Opgørelsen, regner den for det første med, at man skulde kunne avle Byg Aar efter Aar paa de Arealer, som nu indgaar i normal Rotation, og hvor man altsaa i givet Fald kan avle Sukkerroer. Jeg tror, det Moment vil spille en ikke ubetydelig Rolle, hvis vi virkelig skal afgøre, hvor stor Værdien er af den Avl, vi kunde have, naar vi undlod at dyrke Sukkerroer. Dernæst medtager Opgørelsen en Artikel, jeg ikke forstaar, idet der paa Udgiftssiden er opført 40 000 Tons Kalksten til en Værdi af 400 000 Kr. Saa vidt jeg ved, er det en Vare af dansk Oprindelse, og der er overhovedet ikke Tale om en Øres Udgift til fremmed Produkt, jeg forstaar slet ikke, at denne Vare kan tages med i den Forbindelse, idet jeg gerne vil have det hele gjort op ud fra Synspunktet: Hvad vil Forretningen Danmark kunne tjene, eventuelt tabe, ved selv at producere sit Sukker fremfor at importere det?

Den Opgørelse, Sukkerfabrikkerne har opstillet, er, mig bekendt, ikke blevet kritiseret i denne Sal; jeg kunde ellers have tænkt mig, at man, hvis der havde været Grund til Kritik, vilde have kritiseret den. Jeg er ikke i Stand til at bedømme, om Roetop og Roeaffald er det værd, der er angivet, men, som sagt, Opgørelsen er ikke kritiseret, og jeg maa følgelig gaa ud fra, at den er rigtig.

Alene med denne Begrundelse synes det mig at være en Selvfølgelighed, at Danmark i den givne Situation ikke paa nogen Maade har Raad til at købe Sukker udefra. Alle de store Partier erkender i

Virkeligheden dette, og jeg er tilbøjelig til at mene, at selv Repræsentanten for Retsstatspartiet ikke helt fordømmer det. Men alle de store Partier erkender altsaa Nødvendigheden deraf og gaar principielt ind for, at Danmark selv skal producere, hvad det behøver af Sukker.

Dette er i sig selv meget interessant, det er et af den Slags Momenter, som, naar de føres videre i deres Konsekvenser, til en vis Grad gør Foreningen „Dansk Arbejde“ overflødig; thi at der er mange Virksomheder, som selv om de langt fra er af saa omfattende Størrelse som denne, principielt set kan have ganske den samme Berettigelse til at forlange det, her sker, er der for mig ingen Tvivl om. I og for sig er det en overmaade interessant Ting, og hvad Sukkeret angaar er der heller ingen Meningsforskel. Man er ogsaa klar over, at naar Sukkerproduktionen skal sikres for Danmark, skal det gøres i Form af Beskyttelse, det er alle enige om, her er ingen principiel Forskel mellem det ærede Medlem Hr. Clausager og de tre Partier, der, saa vidt jeg forstaar, gaar ind for Forslaget i højere Grad end det ærede Medlem Hr. Clausager. Dette med Vippen kan være et meget morsomt Billede; men Sandheden i denne Fremstilling er, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Clausager erkender, at man under visse Omstændigheder maa bruge kunstige Beskyttelsesmidler.

Paa et vist Tidspunkt var vi Konservative de eneste, der havde Mod til at erkende, at Toldbeskyttelse under visse Omstændigheder kunde være ønskelig, men i den Situation, hvori vi nu lever, gaar alle i Virkeligheden ind derfor.

Heroverfor vil man sige — det har ogsaa det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen gjort —, at det er en ganske særlig Situation, vi er inde i i Aar. Ja, den har tilspidsset sig ikke saa helt lidt, det skal indrømmes; men det er ikke kommet paa een Dag, tværtimod, det er en Bevægelse, som lidt efter lidt er blevet saa stærk, at selv de, der ikke har villet se, nu er nødt til i hvert Tilfælde at gøre Forsøg paa det. Lovforslaget og dets Behandling er allerede paa nuværende Tidspunkt Udtryk for, at intet stort Parti i den givne Situation tør benægte, at Beskyttelse af en Virksomhed som denne er ønskelig og nødvendig.

Det næste Punkt indeholder ogsaa for mig et stort Princip — her kan man maaske sige, at det ærede Medlem Hr. Clausagers Standpunkt er noget anderledes i det end de to Regeringspartiers. Naar man taler om Beskyttelse, har de Konservative en